

เพราะทุกอย่างถูกกำหนดเอาไว้แล้ว
การพบกันระหว่างเธอและเขาก็ไม่ใช่เรื่องบังเอิญ!

Maybe You

เกมรัก

ลับ

บอกใจ

ว่าอาจ

ใช่เธอ

Mina เรียง

Jamsai Love Series

Maybe You เกมรักลับบอกใจว่าอาจใช่เธอ

Mina เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-0769-3

ภาพประกอบ มธุริน จุฬพัฒน์พงษ์ (zoo)

ภาพการ์ตูนท้ายเล่ม บัทมา คู่สมบัติ (Arakunae)

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4848

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ทักทาย

"ใคร...สักคนที่เกิดมาเพื่อผูกพัน ใคร...ที่เกิดมาคู่กับฉัน ใคร...คือคนนั้น...อุ๊ปส์"

ฮือๆ ใครคือคนนั้นของมยองนั่งละ เค้าร้องเพลงนี้มาเนิ่นนานแล้วน้ำ แฉมนี่ยังอุตสาหัสมาร้องต่อหน้าเพื่อนๆ เพื่อจะได้มีสักชีพยานกันเยอะๆ แต่ทว่าสุดท้ายก็หน้าแตกจ้า อ้ากกก ไม่เห็นมีใครเข้ามาหามยองนั่งเลยยย TOT

กระซิกๆ เอมมือปาดน้ำตาแล้วเช็ดหน้าแบบสาวมัน ว่าแล้วก็โยนไม้ค้ทิ้งก่อนจะหันไปหยิบ 'Maybe You เกมรักลับบอกใจว่าอาจใช่เธอ' ผลงานใหม่ล่าสุดของ Mina ที่มีหนึ่งตัวละครสำคัญมาจาก 'It's You เจ้าของหัวใจ ยิ่งไงต้องใช่เธอ' มาฝากเพื่อนๆ ดีกว่า แน่นอนว่าเรื่องราวในเล่มก็หนีไม่พ้น 'การรอคอย' ของหญิงสาวคนหนึ่ง เธอเคยเจอกับเขา ณ ที่แห่งหนึ่ง และเธอก็ยังเฝ้ารอเขาคอนั้นอยู่ตลอดมา ถ้าเพื่อนๆ อยการู้ว่าเขาคนนั้นเป็นใครนั้น และเขาหายไปไหนกันล่ะ เรามาแพลซแบ็กย้อนเหตุการณ์ไปทำความรู้จักเขาเป็นครั้งแรกพร้อมๆ กับเธอกันเลยดีกว่า ส่วนตอนนี่มยองนั่งขอตัวคลานเข้าไปตามหาไม้ค้ก่อนนะค้า อ๊ะ เจอแล้ว! ^o^

"ไม่รู้ต้องรออีกนานแค่ไหนยย...ไม่รู้เมื่อไหร่ที่เราจะพบกันน...แงๆ"

ด้วยไมตรีจิต

สาวน้อยมยองนั่ง

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ตัวอย่าง

นักเขียน

สวัสดีค่า คราวนี้ได้กลับมาเจอกันแบบถี่ๆ เลย ฮ่าๆ ไม่อยากให้คนอ่านลืมกัน ก็เลยต้องโผล่หน้ามาให้เห็นบ่อยๆ เนอะ มาคราวนี้ก็เลยพาหนุ่มตี๋คนหนึ่ง ที่หลายๆ คนรู้จักกันดีมาด้วย อาตีดี้เคย์จาก 'It's You เจ้าของหัวใจ ยังไงต้องใช่เธอ' นั่นเองค่า สำหรับใครที่เอ็นดูหนุ่มตี๋และรอดติดตามเรื่องราวของหนุ่มคนนี้ได้พามาเสิร์ฟเป็นที่เรียบร้อยแล้วนะคะ รับรองว่าอาตีดี้น้อยของเราจะน่ารักและกวนโอ๊ยแบบน่าหยิกเหมือนเดิมเลย มาคอยดูกันดีกว่าว่าสรุปแล้วสาวแบบไหนจะมัดใจอาตีดี้น้อยของเราได้ หวังว่าทุกคนจะชอบกันนะคะ ♥

ไว้เจอกันใหม่เล่มหน้าน้า...จ๊ิบๆ
 ทักทายกับ Mina ได้ที่

Facebook : <http://www.facebook.com/Minaaomamm>

Twitter : @kkjaz

Mina

ไฉค์

หล่อ รวยเปี่ยมล้นด้วยทรัพย์

เท่กับเครื่องประดับที่เปี่ยมล้นด้วยสอง

ดีดีย์

มนุษย์ดาดฟ้าหัวใจที่วุ่นวาย
ที่ซุกหัวนอนยังไม่ปรากฏแน่ชัด

บ็อบบี้

บ๊อบบี้คุณนี่เป็นศาสตราจารย์
จริงๆเหรอ ศึกษามีอะไรบ้างล่ะ!

มาร์กี้

คุณหนูไฮโซ สาวสวย
รวยนี่แหละมีอะไรบ้างล่ะ!

คะพ๋ง

สาวซ่าบ๊อบบี้ ศึกษานี่
ที่ใช้ชีวิตอยู่กับหมา (ของพี่อ่ะ) ที่หอพัก

จตุรภค

หมาอ้วนบ๊อบบี้คนที่น่าสงสาร
งาอติเรกยามว่างคือการวิ่งเล่น!

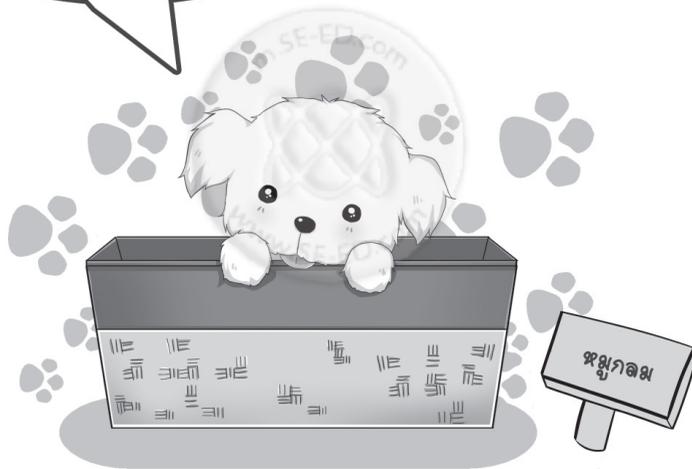

ตัวอย่าง

ตัวอย่าง

ตัวอย่าง

บทนำ

"จุดตรงนี่ค่ะ" ฉันยื่นเงินให้กับคุณลุงคนขับแท็กซี่ ก่อนจะเปิดประตู แล้วก้าวลงจากรถ

ตึกสูงคั่นตาที่ตั้งตระหง่านอยู่ตรงหน้าทำเอาฉันกำสายกระเป๋าตัวเอง แน่นพลางเม้มริมฝีปากเมื่อจ้องมองมัน

...หลายปีแล้วสินะที่ฉันไม่ได้ผ่านมาที่นี่เลย

ฉันก้าวเดินเข้าไปในตึกที่ฉันเคยอาศัยอยู่ด้วยความรู้สึกหลายอย่าง ปะปนกันมั่วจนตัวฉันเองก็บอกไม่ถูก สถานที่แห่งนี้คือหอพักที่ฉันเคยอยู่ สมัยเรียนมหาวิทยาลัยนั่นเอง

เกือบทุกอย่างภายในที่แห่งนี้ยังคงเหมือนเดิม จะเปลี่ยนแปลงไป ก็เพียงแค่สีของตึกที่ดูใหม่กว่าเดิมนั่นแหละ แม้แต่เจ้าหน้าที่ของหอพักก็ยังคงเป็นคุณป้าคนเดิมที่ฉันรู้จักดี

เพราะแบบนี้เอง คุณป้าถึงยอมให้ฉันเข้าไปในตึกได้อย่างง่ายดาย โดยไม่ต้องใช้คีย์การ์ด น่าแปลกใจที่ท่านยังคงจำฉันได้

ฉันกดลิฟต์ขึ้นไปยังชั้นบนสุดของหอพักพลาংก็มอมองนาฬิกาตัวเอง

...สามทุ่มสี่สิบห้า

หัวใจฉันเต้นแรงขึ้นมาอย่างไม่มีสาเหตุ ความรู้สึกคุ้นเคยกับสถานที่
แห่งนี้เริ่มนำพาความทรงจำเก่าๆ กลับมา

และทันทีที่ลิปต์ขึ้นมายังชั้นบนสุดซึ่งเป็นจุดหมายของฉันในวันนี้ ฉัน
ก็ก้าวเท้าออกจากลิปต์ในทันที

...แดดฟ้าของหอ

ที่นี้แทบไม่เปลี่ยนแปลงไปเลยแม้แต่นิด ทุกอย่างยังคงเหมือนเดิม...

แม้แต่เก้าอี้ไม้เก่าๆ ตัวนั้นก็ยังคงอยู่ตรงที่เดิม

ฉันยกมือขึ้นกอดอกเบาๆ เมื่อสายลมเอื่อยๆ พัดผ่านตัวฉันที่ละนิด
...ที่ละนิด

สายลมที่พัดผ่านมาได้ทำให้ความกังวลใจของฉันเลือนหายไป ฉัน
นั่งลงที่เก้าอี้ไม้เก่าๆ ตัวนั้นพลางยกนาฬิกาข้อมือตัวเองขึ้นดูอีกครั้ง

...สามทุ่มสี่สิบเก้า

ฉันหันไปมองประตูลิปต์เผื่อว่าจะเห็น 'ใครบางคน' ก้าวเท้าออกมา
จากในนั้น และใครบางคนที่ว่านั้นก็จะเป็นเหตุผลเดียวที่ทำให้ฉันกลับมา
ยังที่แห่งนี้อีกครั้ง

ที่แห่งนี้... ที่ของฉันกับเขา

ฉันยกสองมือขึ้นประสานกันอย่างแนบแน่นพลางหลับตาลง แล้ว
พยายามไม่คิดอะไรไปมากกว่านี้

...มีเวลาถึงสี่ทุ่ม ขอแค่เขามา... มาตามสัญญาที่เขาเคยให้ไว้กับฉัน
ขอแค่เขามาปรากฏตัวที่นี่ ฉันต้องการแค่นั้นจริงๆ

ฉันหลับตาลงแล้วปล่อยให้เวลาผ่านไปช้าๆ ด้วยความรู้สึกทรมาน
พลางนึกถึงใบหน้าของใครคนหนึ่งที่คุณไม่เคยลืม และก็คงจะไม่มีวันลืม

...ฉันมาตามสัญญาที่นายเคยบอกเอาไว้แล้วนะ

ถ้านายยังคิดเหมือนฉัน ถ้าเรายังคิดเหมือนกัน... ถ้าใจของนายยังไม่
เปลี่ยนแปลงไป

ได้โปรด... ช่วยมาที่นี้ด้วยเถอะนะ

ฉันรอนายอยู่นะ... ดีเดย์

Chapter 1

หลายปีก่อน...

"ฉันจะออกไปเที่ยวนะ ^O^"

"..."

"เอ้อ วันนี้ฉันคงไม่กลับมานอนห้อง เพราะงั้นแกไม่ต้องรอ ฉันจะกลับไปนอนบ้านนะ"

"_ _"

ฉันอดมองหน้ายัยเพื่อนสนิทตัวดีด้วยความเอือมระอาไม่ได้ เมื่อยัยนี้ส่งลูกหมาตัวบวมซิววาพันธุ์ผสมมาให้ฉันที่กึ่งนั่งกึ่งนอนอยู่บนโซฟา

"ฝากดูแลหมูกกลมของฉันด้วย!"

"ของฉันมากกว่ามั้ง =_= มีแต่ฉันที่ดูแลมันมากกว่านะมาร์กี้"

"เซอะ ฉันไปละ เตอร์รอกอยู่ข้างล่างแล้ว" ยัยมาร์กี้คว้ากระเป๋าใบแพงของตัวเองขึ้นมาแล้วเดินไปที่ประตูห้อง แต่ก็ไม่วายวิ่งกลับมาหาฉันซะก่อน

"คะนึ่งจ๋า *O*"

"อะไร _ _"

"ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว ดูให้ฉันหน่อยน้ำ" มาร์กี้ยื่นหน้ามาใกล้ฉัน ก่อนที่จะเบิ่งตากมๆ ของเธอให้ฉันดู

"ไม่เอา แกก็รู้ว่าฉันไม่อยากจะใช้มันบ่อย!"

"น่านะ นิดเดียวเอง TAT วันนี้เตอร์จะพาฉันไปเดินเนอร์ ฉันอยากรู้ว่าเขาจะ..."

"...?"

"จะจับฉันรีเปล่าอะ >///< < ฉันจะได้เตรียมตัวเงิน!"

"ทุเรศ!" ฉันพยายามบ่ายเบี่ยงมาร์กี้ แต่ยัยนี้ก็ยื่นหน้ามาใกล้ฉัน ต้องยอมแพ้ และสุดท้ายฉันก็มองหน้ายัยเพื่อนตัวแสบเต็มตาจนได้

เราสองคนสบสายตาประหนึ่งหนึ่งเงาเบี่ยนหญิงรักหญิงอยู่เกือบสามสิบวินาที ก่อนที่ภาพอะไรบางอย่างจะฉายชัดอยู่ในมโนภาพของฉัน...

"แกจะไปชดชูปหน่อไม้ หรือจะไปกินส้มตำปลาร้าที่ไหนก็เชิญเถอะ"

"=O="

"เตอร์เขาไม่ทำอะไรแกทั้งนั้น แต่เขาจะพาเธอไปเจอพ่อแม่เขา"

"พ่อแม่ O.O!" เหมือนมาร์ก็จะมีประเด็นหลักของตัวเองไปซะสนิท
ยัยนี้ลุกขึ้นอย่างตื่นตัวแล้วบอกลาฉันก่อนจะออกจากห้องไป

ยัยประสาท =_=

ฉันหันกลับมาสนใจเจ้าหมุกกลม น้องหมาชีวาว่าพันธุ์ผสมบนตักตัวเอง
น่าสงสารจริงๆ เลย...เจ้าของอย่างยัยมาร์ก็ไม่เคยสนใจไยดี ฉันถึงต้องเป็น
คนเลี้ยงดูไอน์มาน้อยตัวนี้ซะเอง

ฉันชื่อคะนึงคะ ตอนนี้อยู่ปีสี่ปี กำลังศึกษาอยู่ที่มหา'ลัยแห่ง
หนึ่ง คณะบริหารธุรกิจ ชั้นปี 2 ฉันแชร์ห้องพักอยู่กับเพื่อนสนิทของฉัน
ซึ่งก็คือยัยมาร์ก็นั่นละ เพียงแต่...ฉันมักจะเป็นเจ้าของห้องคนเดียวซะ
ส่วนใหญ่ เพราะยัยมาร์ก็จะมาค้างที่นี่ก็ต่อเมื่อต้องกลับดึกหรือไปเที่ยว
กับเพื่อนเท่านั้น

เพื่อนสนิทฉันคนนี้มีเงินเหลือใช้มาก หรือจะพูดง่ายๆ คือบ้านมีเงิน
กองโตเท่าภูเขา มาร์ก็เลยไม่สนใจอะไรเท่าไร นอกจากใช้ชีวิตลัลลาไปวันๆ
=_= เพราะนอกจากความรวยแล้ว ยัยนั้นยังมีความสวยพ่วงติดมาด้วย และ
ล่าสุดก็เพิ่งจะมีแฟนใหม่ได้ไม่นานหลังจากคุยกันมาเกือบสองเดือน แถม
หมอนั้นก็หล่อมากและเป็นถึงเดือนของคณะนิเทศศาสตร์อีกต่างหาก

และเพราะแบบนี้ความเดือดร้อนเลยตกมาถึงฉันด้วย เมื่อแฟนของ
มาร์ก็ให้น้องหมาเป็นของขวัญกับยัยนั้น แต่มาร์ก็กลับไม่ดูแลดูดีมันเท่าไร
แล้วเอามาฝากฉันเลี้ยงที่หอ ทั้งๆ ที่หอก็มีกฎอยู่แล้วว่าห้ามเลี้ยงสัตว์เลี้ยง
ทุกชนิด!

เอาเถอะ ข้ามเรื่องนี้ไปก่อน...อีกเรื่องที่ฉันอยากจะบอกคือ ฉันเป็น
ผู้หญิงธรรมดาๆ คนหนึ่งซึ่งมีอะไรบางอย่างที่ไม่ธรรมดาเลย

ฉันสามารถล่วงรู้อนาคตของคนอื่นที่จะเกิดขึ้นภายในประมาณหนึ่ง
ถึงสามชั่วโมงข้างหน้าได้ มันฟังดูไม่น่าเชื่อใช่ไหม แต่เชื่อฉันเถอะว่านี่คือ
เรื่องจริง -- ฉันไม่รู้ว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร แต่ฉันสามารถรู้ได้โดยการ
จ้องมองตาหรือฟ่งตาใครคนนั้นอย่างจริงจังได้ แม้ว่าจะไม่เห็นภาพทั้งหมด

อย่างชัดเจนหรือบางทีอาจจะเลือนราง แต่เหตุการณ์ที่ฉันได้เห็นมันก็เกิดขึ้นตามนั้นจริงๆ

ฉันไม่ค่อยบอกเรื่องนี้กับใครเท่าไร เพราะมันคงไม่ใช่เรื่องดีนักถ้าจะไปรู้อนาคตของใครสักคน...แล้วเกิดไม่ใช่เรื่องดีขึ้นมา เพราะแบบนั้นฉันถึงไม่ค่อยใช้มันกับใคร ฉันเลยไม่อยากจ้างมองใครแบบจริงจังถ้าไม่จำเป็นนะนะ =_=

บางทีฉันก็คิดว่า...หรืออาจจะเป็นเพราะครอบครัวของฉันอยู่กับอะไรแบบนี้มานาน? แม่ฉันเป็นแม่บ้านที่ชอบดูดวงเป็นชีวิตจิตใจ ท่านสามารถดูดวงให้คนอื่นได้บ้างแม้จะไม่ใช่มืออาชีพ และฉันก็มีคุณป้าของฉันที่เป็นหมอดู แม้ว่าฉันจะแทบไม่ค่อยเจอคุณป้าเลยก็ตาม

หรือเพราะแบบนี้ฉันเลยได้ญาณพิเศษอันนี้มากันนะ? (คิดไปเองทั้งเพ --)

จะอะไรก็ช่างเถอะ เอาเป็นว่าถ้าไม่จำเป็นฉันจะไม่ใช้มัน คงจะมีแต่ยมมารก็นี่ล่ะที่ชอบใช้ประโยชน์จากมันอยู่เรื่อย

ฉันจัดการปล่อยให้เจ้าหมูกกลมวิ่งเล่นอยู่ในห้อง ก่อนที่ตัวฉันเองจะจัดการทำธุระของตัวเองเหมือนทุกๆ วัน

เปลี่ยนจากชุดนักเรียนมาใส่ชุดสบายๆ มัดผมลวกๆ กันความรำคาญกวาดห้อง และเคลียร์งานที่ต้องส่ง พอมองนาฬิกาอีกที่มันก็มักจะเกือบสี่ทุ่มแบบนี้ทุกวัน เบ๊าะจริงๆ เลยให้ตาย

ฉันบิดขี้เกียจอย่างสุดพลังเมื่อตัวเองทำงานเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก่อนจะหันไปมองเจ้าหมูกกลม...

มันขึ้นไปนอนบนเตียงฉันอีกแล้ว --^!

ฉันอดจะบ่นไ้ตัวกลมบ๊อบบี้ขาวอย่างกับลูกหมีแคระตัวนี้ไม่ได้ทั้งที่รู้ว่าบ่นไปมันก็คงไม่รู้เรื่องไปกับฉันด้วย ก่อนจะเดินไปคุ่มมันมาใส่ตะกร้าเล็กๆ แล้วหยิบกุญแจห้องตัวเองติดตัวไปด้วย

ได้เวลาพาแกไปวิ่งเล่นแล้วนะหมูกกลม

ติ๊ง!

